

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 23.10.2007
KOM(2007) 638 endelig

2007/0229 (CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

**om en kombineret ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til
tredjelandstatsborgere til at tage ophold og arbejde på en medlemsstats område
og
om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en
medlemsstat**

(forelagt af Kommissionen)

{SEK(2007) 1393}

{SEK(2007) 1408}

BEGRUNDELSE

1) BAGGRUND FOR FORSLAGET

- **Begrundelse for og formål med forslaget**

Dette forslag indgår i EU's bestræbelser på at udvikle en samlet migrationspolitik. Det Europæiske Råd i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 fastslog, at Den Europæiske Union skal sikre en retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere, som opholder sig lovligt på medlemsstaternes område, og at en mere effektiv integrationspolitik bør sigte mod at indrømme dem rettigheder og pligter, der kan sidestilles med dem, der gælder for EU-borgere. Haag-programmet fra november 2004 fastslog, at "Lovlig migration vil spille en vigtig rolle med hensyn til udbygning af den videnbaserede økonomi i Europa og fremme af den økonomiske udvikling og dermed bidrage til gennemførelsen af Lissabon-strategien." Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i december 2006 nævner en række foranstaltninger, der skal træffes i 2007, bl.a. skal der "udvikles en velforvaltet migrationspolitik, der kan hjælpe medlemsstaterne med at dække de nuværende og fremtidige behov for arbejdskraft og bidrage til en bæredygtig udvikling i alle lande; især bør de kommende kommissionsforslag inden for rammerne af politikplanen for lovlig migration fra december 2005 behandles hurtigt."

Dette forslag ligger i forlængelse af disse opfordringer. Det er i overensstemmelse med politikplanen for lovlig migration, der tog sigte på dels at fastlægge indrejsebetingelser for særlige kategorier af migranter (højt kvalificerede arbejdstagere, sæsonarbejdere, lønnede praktikanter og virksomhedsinternt udstationerede) i fire specifikke lovgivningstiltag, og dels at indføre generelle rammer for en retfærdig og rettighedsbaseret ordning for arbejdskraftmigration. Forslaget skal opfylde sidstnævnte målsætning ved at skabe retssikkerhed for allerede indrejste arbejdstagere fra tredjelande i overensstemmelse med den generelle tankegang i Lissabon-agendaen og indføre proceduremæssige forenklinger for ansøgere.

For at nå disse mål foreslår Kommissionen at sikre et sæt fælles rettigheder for alle arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, men som endnu ikke er berettiget til status som fastboende udlænding, og at indføre en kombineret ansøgningsprocedure og en kombineret opholds-/arbejdstilladelse. En sådan kombineret tilladelse vil skabe nyttige synergier og sætte medlemsstaterne bedre i stand til at forvalte og kontrollere tilstedeværelsen af tredjelandsstatsborgere, der befinder sig på deres område med henblik på beskæftigelse.

- **Generel baggrund**

Siden Det Europæiske Råd i Tammerfors i oktober 1999 har Kommissionen forsøgt at nå til enighed om fælles regler for økonomisk migration, som er af afgørende betydning for en indvandringspolitik. I 2001 fremlagde Kommissionen et forslag til direktiv om "betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere og udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed". Mens de andre europæiske institutioner afgav positive udtalelser, blev forslaget kun førstebehandlet i Rådet, og det blev officielt trukket tilbage i 2006.

Dette forslag vedrører ikke indrejsebetingelser, men fokuserer i stedet på et sæt fælles rettigheder, der skal indrømmes alle arbejdstagere fra tredjelande, der allerede har lovligt ophold i en medlemsstat, og på et proceduremæssigt aspekt, nemlig en kombineret tilladelse udstedt i en og samme ansøgningsprocedure.

I øjeblikket er der forskellige rettigheder for henholdsvis arbejdstagere fra tredjelande og medlemsstaternes egne statsborgere. Hvis tredjelandstatsborgere indrømmes beskæftigelsesrelaterede rettigheder (f.eks. vedrørende arbejdsvilkår, herunder lønvilkår, adgang til faglig uddannelse og grundlæggende social sikring), der svarer til gældende rettigheder for medlemsstaternes egne statsborgere, kan arbejdstagere fra tredjelande bidrage til den europæiske økonomi via deres arbejde og skat. Det kan også bidrage til at nedbringe illoyal konkurrence som følge af forskellige rettigheder og derved fungere som en sikkerhedsforanstaltning for EU-borgerne ved at beskytte dem mod billig arbejdskraft, samtidig med at migranterne beskyttes mod udnyttelse. Endvidere vil indførelse af et sæt fælles rettigheder i fællesskabslovgivningen skabe lige vilkår i EU for alle tredjelandstatsborgere, der har lovlig beskæftigelse, uanset i hvilken medlemsstat de opholder sig.

Den foreslåede proceduremæssige forenkling med en kombineret tilladelse udstedt som led i en kombineret ansøgningsprocedure vil i høj grad forenkle de administrative krav til arbejdstagere fra tredjelande og arbejdsgivere i hele EU. På grund af den styrkede kontrolfunktion vil forslaget endvidere supplere Kommissionens nylige forslag til sanktioner over for arbejdsgivere, der beskæftiger tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (KOM(2007) 249).

- **Gældende bestemmelser på det område, forslaget vedrører**

På området lovlig indvandring er der vedtaget en række direktiver, der dækker specifikke grupper af tredjelandstatsborgere: Rådets direktiv 2003/86/EF om ret til familiesammenføring, Rådets direktiv 2003/109/EF om tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding, Rådets direktiv 2004/114/EF om betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste og Rådets direktiv 2005/71/EF om en særlig indrejseprocedure for tredjelandstatsborgere med henblik på videnskabelig forskning. Dette forslag er i overensstemmelse med og supplerer disse bestemmelser, da der er tale om et horisontalt instrument, der giver rettigheder til alle arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, uanset på hvilket grundlag vedkommende er indrejst på en medlemsstats område og har fået adgang til den pågældende medlemsstats arbejdsmarked.

Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 udvidede bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet. Forordningen sikrer, at der ikke længere vil være forskel på behandlingen af en tredjelandstatsborger og en EU-borger ved flytning fra en medlemsstat til en anden. Dette forslag supplerer forordningen og dækker også adgang til social sikring for en arbejdstager fra et tredjeland i en medlemsstat.

Udformningen af en opholdstilladelse til en tredjelandstatsborger er fastlagt i forordning (EF) nr. 1030/2002, der giver medlemsstaterne mulighed for at angive, "om

vedkommende har arbejdstilladelse eller ej". Dette forslag bygger på denne forordning, da det forpligter medlemsstaterne til på den ensartet udformede tilladelse at anføre oplysninger om arbejdstilladelse uanset retsgrundlaget for indrejse.

Kommissionen vil sideløbende med dette forslag fremlægge et forslag til direktiv om indrejse- og opholdsbetingelser for tredjelandsstatsborgere med henblik på højt kvalificeret beskæftigelse. De to forslag er blevet udarbejdet, så de er gensidigt forenelige.

- **Overensstemmelse med andre EU-politikker og -mål**

Bestemmelserne i dette forslag er forenelige med og støtter Lissabon-strategiens mål (KOM(2005) 24), navnlig om at gøre EU til et mere attraktivt sted at arbejde, og de integrerede retningslinjer for vækst og beskæftigelse (KOM(2005) 141) samt Kommissionens meddelelse om fremme af anstændigt arbejde for alle (KOM(2006) 249). At sikre indvandrere en retlig status – hvor deres rettigheder som arbejdstagere er klart identificeret og anerkendt – kan være et værn mod udnyttelse og vil derved øge tredjelandsstatsborgeres bidrag til EU's økonomiske udvikling og vækst og samtidig beskytte EU-borgerne mod billig arbejdskraft. I overensstemmelse med meddelelsen om den demografiske udvikling i Europa – en udfordring men også en chance (KOM(2006) 571), vil dette forslag endvidere bidrage til at integrere indvandrere og deres familier og således være et led i forberedelsen af EU's økonomier og samfund på følgerne af befolkningsaldringen.

Forslaget, der navnlig vedrører tredjelandsstatsborgeres beskæftigelsesrelaterede rettigheder, er i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er fastsat i chartret om grundlæggende rettigheder, navnlig hvad angår artikel 12 om forsamlings- og foreningsfrihed, artikel 14 om ret til uddannelse, artikel 15, stk. 3, om samme arbejdsvilkår, artikel 21, stk. 2, om ikke-forskelsbehandling, artikel 29 om ret til arbejdsformidling, artikel 31 om retfærdige og rimelige arbejdsforhold, artikel 34 om social sikring og social bistand, artikel 35 om sundhedsbeskyttelse og artikel 47 om adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol.

2) HØRING AF INTERESSEREDE PARTER

- **Høring af interesserede parter**

Høringsmetoder, hovedmålgrupper og respondenternes overordnede profil

Der blev gennemført en offentlig høring i forbindelse med grønbogen om en EU-metode til at styre økonomisk migration. Kommissionen modtog over 130 bidrag fra medlemsstater, andre EU-institutioner, arbejdsmarkedets parter, ngo'er, tredjelande, akademiske kredse osv. (findes på

http://ec.europa.eu/justice_home/news/consulting_public/economic_migration/news_contributions_economic_migration_en.htm), og der blev afholdt en offentlig høring den 14. juni 2005.

Der blev afholdt yderligere høringer i form af seminarer og workshoper, og

medlemsstaterne blev hørt inden for rammerne af Kommissionens Udvalg for Indvandring og Asyl. Gennem en ekstern analyse, der blev bestilt til støtte for konsekvensanalysen, blev der gennemført yderligere høringer af de vigtigste aktører via spørgeskemaer og interview.

Sammenfatning af svarene og af, hvordan disse er taget i betragtning

Analysen af de 130 bidrag, der kom ind under den offentlige høring, viste en generel opbakning bag en fælles EU-politik for økonomisk integration, dog med store forskelle med hensyn til fremgangsmåder og forventede slutresultater. Der var visse klare tendenser, f.eks. behovet for fælles EU-regler, der som et minimum regulerer nogle nøglekategorier af økonomiske indvandrere (f.eks. højt kvalificerede arbejdstagere) og skaber attraktive betingelser for disse, sammen med et krav om, at alle indvandrere, der arbejder lovligt, garanteres en sikker retsstilling. I modsætning til forslaget til direktiv om økonomisk indvandring fra 2001, der havde til formål at regulere indrejsebetingelserne generelt, indfører dette forslag udelukkende en proceduremæssig forenkling og giver rettigheder til dem, der allerede er indrejst på en medlemsstats område og har adgang til en medlemsstats arbejdsmarked.

Kommissionen har taget højde for bemærkningerne til dens politikplan for lovlig migration og bemærkningerne i relation til konsekvensanalysen.

- **Inddragelse og udnyttelse af ekspertise**

Der var ikke brug for ekstern ekspertbistand.

- **Konsekvensanalyse**

Følgende alternativer blev undersøgt:

Alternativ 1 – Ingen tiltag

Alternativ 2 – Andre foranstaltninger end lovgivning: kommunikation, koordinering og samarbejde: Der vedtages ikke ny lovgivning om rettigheder for vandrende arbejdstagere generelt. Rettighederne for visse arbejdstagere fra tredjelandspræciseres yderligere i national lovgivning og dækkes kun på EU-niveau ved specifikke direktiver (f.eks. om højt kvalificeret arbejdskraft). I stedet lægges der vægt på supplerende og støttende foranstaltninger for at harmonisere medlemsstaternes lovgivningspraksis gennem indsamling og udveksling af viden og oplysninger.

Alternativ 3a – Lovgivning i form af et direktiv med fokus på fælles træk. Dette alternativ sikrer ligebehandling af tredjelandsstatsborgere, der allerede har fået adgang til arbejdsmarkedet, på alle beskæftigelsesrelaterede områder, undtagen social sikring, overførsel af sociale sikringsbidrag og pensionsrettigheder samt adgang til offentlige tjenester.

Alternativ 3b – Lovgivning om ligebehandling i form af et direktiv. Dette alternativ sikrer ligebehandling af tredjelandsstatsborgere, der allerede har fået adgang til arbejdsmarkedet, på alle beskæftigelsesrelaterede områder, inklusive social sikring, overførsel af sociale sikringsbidrag og pensionsrettigheder samt adgang til offentlige

tjenester.

Alternativ 4 – Supplerende lovgivning i form af et direktiv: en kombineret ansøgningsprocedure og kombineret opholds-/arbejdstilladelse. Et sådant direktiv fokuserer på en kombineret ansøgningsprocedure, der forenkler proceduren både for indvandrere og de offentlige myndigheder, og et kombineret dokument, der giver tredjelandstatsborgere ret til at tage ophold og arbejde på en medlemsstats område. Sådanne bestemmelser kan baseres på forordning nr. 1030/2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser, der allerede sætter medlemsstaterne i stand til at tilføje bemærkninger om adgang til arbejdsmarkedet. Dette alternativ kan – i overensstemmelse med den rettighedsbaserede tilgang – omfatte proceduremæssige sikkerhedsforanstaltninger og garantier i relation til ansøgningen om en kombineret tilladelse.

Alternativ 5 – Fuldt udbygget lovgivning i form af et direktiv om adgang til arbejdsmarkedet, der ligeledes sikrer ligebehandling af arbejdstagere fra tredjelande. Direktivet regulerer tredjelandstatsborgeres adgang til en medlemsstats arbejdsmarked for at sikre ligebehandling, hvad angår adgang til beskæftigelse og mobilitet i den pågældende medlemsstat. For at give tredjelandstatsborgere adgang til arbejdsmarkedet skal betingelserne for adgang til arbejdsmarkedet (økonomisk behovsundersøgelse osv.) harmoniseres. Dette alternativ sikrer endvidere, at tredjelandstatsborgere behandles på samme måde som medlemsstaternes egne statsborgere på alle de områder, der er anført i alternativ 3b.

Når man sammenligner disse alternativer og deres virkninger og tager højde for medlemsstaternes og de impliceredes synspunkter, er det foretrukne alternativ en kombination af alternativ 3b og 4, der synes at være mest fordelagtigt ud fra en praktisk og politisk synsvinkel.

Kommissionen har foretaget en konsekvensanalyse, jf. arbejdsprogrammet, og rapporten findes på [to be completed].

3) FORSLAGETS RETLIGE ASPEKTER

- **Resumé af forslaget**

Forslaget omhandler en kombineret ansøgningsprocedure for tredjelandstatsborgere, der ønsker at indrejse på en medlemsstats område med henblik på at arbejde. Hvis ansøgningen efterkommes, skal tilladelsen til at tage ophold og arbejde udstedes i ét og samme dokument. Der er en generel forpligtelse for medlemsstaterne til at indføre et "one-stop-shop"-system og overholde visse garantier og regler, når de behandler en ansøgning. Endvidere er der et generelt forbud mod yderligere tilladelser (f.eks. en arbejdstilladelse). Hvad angår udformningen af denne kombinerede tilladelse, skal den ensartede udformning af den eksisterende EU-opholdstilladelse til tredjelandstatsborgere anvendes, jf. forordning (EF) nr. 1030/2002. Endelig forpligter forslaget medlemsstaterne til i opholdstilladelser, der er udstedt til andre formål (f.eks. til familiemedlemmer), at angive, om tredjelandstatsborgeren har fået adgang til den pågældende medlemsstats arbejdsmarked.

Forslaget giver endvidere rettigheder til tredjelandstatsborgere, der arbejder lovligt på en medlemsstats område, ved at angive områder, navnlig beskæftigelsesrelaterede

områder, hvor tredjelandsstatsborgere skal have samme behandling som medlemsstatens egne statsborgere. Ligebehandling i forhold til medlemsstaternes egne statsborgere skal i princippet gælde alle tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold, der endnu ikke har opnået status som fastboende udlænding.

- **Retsgrundlag**

Formålet med direktivets bestemmelser er at indføre en proceduremæssig forenkling (en kombineret ansøgningsprocedure og en kombineret tilladelse) og sikre en retlig status for tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold på en medlemsstats område i form af ligebehandling. Det korrekte retsgrundlag er derfor EF-traktatens artikel 63, stk. 3, litra a).

- **Subsidiaritetsprincippet**

Subsidiaritetsprincippet finder anvendelse, da forslaget ikke hører ind under Fællesskabets enekompetence.

Målene for dette forslag kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne af følgende årsager.

Hvis medlemsstaterne handler alene, er der risiko for, at forskelsbehandlingen af tredjelandsstatsborgere i forskellige medlemsstater vil fortsætte. Det kan føre til konkurrenceforvridning på det indre marked og føre til sekundære bevægelser for tredjelandsstatsborgere til de medlemsstater, der indrømmer flere rettigheder end andre. Hvad angår de foreslåede proceduremæssige forenklinger, forholder det sig sådan, at hvis nogle medlemsstater stadig anvender parallelle strukturer, vil procedurerne til opnåelse af en opholds- og arbejdstilladelse fortsat være lange og besværlige for både arbejdsgivere og arbejdstagere.

Målene med forslaget kan opfyldes bedre gennem foranstaltninger på EU-plan af følgende grunde.

At sikre ligebehandling for arbejdstagere fra tredjelande i forhold til medlemsstaternes egne statsborgere i et fællesskabsinstrument på beskæftigelsesrelaterede områder vil mindske illoyal konkurrence mellem EU-borgere og arbejdstagere fra tredjelande og være et værn for EU-borgerne mod billig arbejdskraft og for indvandrerne mod udnyttelse. Endvidere vil indrømmelse af et sæt fælles rettigheder i fællesskabslovgivningen i form af ligebehandling skabe lige vilkår i EU for alle tredjelandsstatsborgere, der har lovlig beskæftigelse, uanset i hvilken medlemsstat de opholder sig. Den foreslåede proceduremæssige forenkling vil lette de administrative krav til arbejdstagere fra tredjelande og arbejdsgivere i hele EU.

Fælles foranstaltninger vil sikre 1) mere effektive procedurer ved behandling af en ansøgning, 2) ligebehandling på beskæftigelsesrelaterede områder for arbejdstagere, der indrejser i medlemsstaterne, og 3) bedre integration af disse arbejdstagere.

Forslaget indrømmer rettigheder i form af ligebehandling på beskæftigelsesrelaterede områder som et minimumskrav. Det berører derfor ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte indholdet i de faktiske rettigheder.

Forslaget fastsætter kun en minimumsharmonisering, hvad angår den foreslåede proceduremæssige forenkling. Det pålægger kun medlemsstaterne en generel forpligtelse til at indføre et "one-stop-shop"-system og indfører et generelt forbud mod at udstede yderligere dokumenter, som f.eks. en arbejdstilladelse, og berører ikke deres interne procedurer for behandling af en ansøgning. Hvad angår udformningen, bygger forslaget på den allerede harmoniserede udformning for opholdstilladelser ifølge forordning (EF) nr. 1030/2002.

Forslaget er derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

- **Proportionalitetsprincippet**

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af følgende årsag(er).

Der indrømmes rettigheder i form af ligebehandling, og den proceduremæssige forenkling er kun en generel forpligtelse.

I henhold til EF-traktatens artikel 63, stk. 2, står det medlemsstaterne frit for at opretholde eller indføre andre foranstaltninger end dem, der er fastsat i direktivet, forudsat at de er forenelige med traktaten og internationale aftaler.

- **Valg af instrument**

Foreslået instrument: Direktiv.

Andre midler vil ikke være hensigtsmæssige af følgende årsager.

Et direktiv er det mest egnede instrument til denne foranstaltning: det fastsætter minimumsregler for rettigheder og en generel forpligtelse til at anvende én og samme ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse, men giver medlemsstaterne fleksibilitet, hvad angår gennemførelsen i national lovgivning og den praktiske anvendelse.

4) BUDGETMÆSSIGE VIRKNINGER

Forslaget har ingen konsekvenser for Fællesskabets budget.

5) SUPPLERENDE OPLYSNINGER

- **Sammenligningstabel**

Medlemsstaterne skal tilsende Kommissionen de nationale bestemmelser, der sættes i kraft for at gennemføre direktivet, sammen med en sammenligningstabel, der viser sammenhængen mellem de pågældende bestemmelser og dette direktiv.

- **Nærmere redegørelse for forslaget**

Kapitel I – Almindelige bestemmelser

Artikel 1, 2 og 3

I dette kapitel fastlægges direktivets formål, definitioner og anvendelsesområde. Da direktivet har horisontal karakter og har til formål som et mindstekrav at indrømme et sæt fælles rettigheder til alle tredjelandstatsborgere, som har lovligt ophold og arbejde i en medlemsstat, henviser begrebet "arbejdstager fra et tredjeland" ikke kun til tredjelandstatsborgere, der er indrejst på en medlemsstats område med henblik på arbejde, men også til personer, der oprindeligt indrejste af andre grunde og også har fået adgang til arbejdsmarkedet på grundlag af EU-regler eller nationale regler (f.eks. familiemedlemmer, flygtninge, studerende og forskere). Især med hensyn til familiemedlemmer skal det understreges, at dette forslag ikke berører betingelserne for udøvelse af retten til familiesammenføring. Når et familiemedlem imidlertid er indrejst i en medlemsstat i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/86/EF, er den pågældende omfattet af dette direktiv, forudsat at han/hun kan betragtes som arbejdstager fra et tredjeland i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.

Undtagelserne fra forslaget's anvendelsesområde er angivet på udtømmende vis. Tredjelandstatsborgere, der er udstationeret i overensstemmelse med Rådets direktiv 1996/71, er udelukket fra direktivets anvendelsesområde, da de ikke betragtes som en del af arbejdsmarkedet i den medlemsstat, hvor de er udstationeret. Virksomhedsinternt udstationerede medarbejdere, kontraktlige tjenesteydere og praktikanter i henhold til Det Europæiske Fællesskabs GATS-forpligtelser er af samme grund heller ikke omfattet. Sæsonarbejdere er ikke omfattet af dette forslag på grund af deres særlige forhold og midlertidige status. Tredjelandstatsborgere, der har opnået status som fastboende udlænding, er også udelukket fra forslaget's anvendelsesområde på grund af deres mere privilegerede status og særlige opholdstilladelse.

Kapitel II – Kombineret ansøgningsprocedure og kombineret tilladelse

Artikel 4

Den centrale bestemmelse er en generel pligt til at behandle en ansøgning om at tage arbejde og ophold på en medlemsstats område i én og samme ansøgningsprocedure, og hvis ansøgningen efterkommes - at udstede en kombineret tilladelse, der giver ansøgeren ret til at tage ophold og arbejde.

Artikel 5

Medlemsstaterne skal udpege en myndighed, der har kompetence til at modtage ansøgningen og udstede den kombinerede tilladelse. Udpegelse af en sådan myndighed berører ikke andre nationale myndigheders rolle og ansvar, hvad angår behandling af ansøgningen og afgørelsen. At der udpeges en kompetent myndighed, forhindrer ikke medlemsstaterne i at udpege andre myndigheder, hvor tredjelandstatsborgeren eller hans/hendes kommende arbejdsgiver kan indgive ansøgning (f.eks. konsulater), og hvor der kan udstedes tilladelse.

Artikel 6 og 7

En kombineret tilladelse skal have samme ensartede udformning som opholdstilladelser for tredjelandstatsborgere i overensstemmelse med forordning (EF)

nr. 1030/2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere. Denne forordning giver medlemsstaterne mulighed for på den ensartede udformede tilladelse at angive, om den pågældende person har arbejdstilladelse. Dette forslag forpligter medlemsstaterne til at tilføje disse oplysninger. En sådan forpligtelse gælder ikke blot for den kombinerede tilladelse, der udstedes med henblik på ophold og arbejde, men for alle udstedte opholdstilladelser, uanset hvilken type tilladelse eller opholdsdokument der er tale om (f.eks. familiesammenføring eller studier), hvis den pågældende tredjelandsstatsborger har fået adgang til arbejdsmarkedet i medlemsstaten. Der gælder et generelt forbud mod at udstede yderligere tilladelser.

Artikel 8, 9 og 10

Blandt de proceduremæssige garantier fastslås det, at det skal begrundes, hvis en ansøgning om en kombineret tilladelse afvises, således at der foreligger en tydelig forklaring på, hvorfor de nationale myndigheder har afvist den. Da dette forslag ikke definerer indrejsebetingelser for tredjelandsstatsborgere med henblik på arbejde, skal de betingelser og kriterier, der kan ligge til grund for at afvise en ansøgning om en kombineret tilladelse, fastlægges i national lovgivning. Et af kriterierne er en forpligtelse til at overholde princippet om fællesskabspræference, jf. de relevante bestemmelser i tiltrædelsesakterne fra 2003 og 2005. Hvis ansøgningen afvises, skal ansøgeren have adgang til et retsmiddel, der skal præciseres i den skriftlige meddelelse til ansøgeren. Yderligere retssikkerhedsgarantier er medlemsstaternes forpligtelse til at underrette tredjelandsstatsborgeren eller den kommende arbejdsgiver om, hvilke dokumenter der skal indgives sammen med ansøgningen om en kombineret tilladelse. Hvis medlemsstaterne endvidere opkræver et gebyr hos ansøgeren, skal dette være rimeligt og tage udgangspunkt i de tjenester, som faktisk ydes.

Artikel 11

Denne artikel angiver, hvilke rettigheder – til indrejse, genindrejse, ophold og passage – der følger af den kombinerede tilladelse. Disse rettigheder er navnlig relevante i de medlemsstater, der ikke anvender Schengen-reglerne fuldt ud.

Kapitel III - Retten til ligebehandling

Artikel 12

Denne artikel giver rettigheder til arbejdstagere fra tredjelande og fastsætter de områder, hvor de skal have samme rettigheder som medlemsstaternes egne statsborgere i form af minimumskrav, uden at det berører medlemsstaternes ret til at vedtage eller bevare gunstigere bestemmelser.

Ligebehandling på uddannelsesområdet omfatter undervisningsafgifter på skoler og universiteter. Medlemsstaterne kan imidlertid indføre begrænsninger i ligebehandlingen, hvad angår stipendier.

Forslaget sikrer ligebehandling, hvad angår anerkendelse af eksamensbeviser i overensstemmelse med nationale procedurer. Bestemmelsen henviser også til anvendelsen af bestemmelserne i direktiv 2005/36/EF. Det betyder, at en tredjelandsstatsborger, der har erhvervet kvalifikationer i andre medlemsstater, skal have disse anerkendt på samme måde som EU-borgere, og der skal tages højde for de

kvalifikationer, vedkommende har erhvervet i et tredjeland, jf. artikel 3, stk. 3, i ovennævnte direktiv.

Ligebehandling, hvad angår social sikring, dækker de ydelser, der er defineret i artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/1971 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet. Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 udvidede bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/1971 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, men det dækkede kun situationer, hvor en tredjelandsstatsborger flyttede fra en medlemsstat til en anden medlemsstat. Bestemmelsen i dette forslag om ligebehandling vedrørende sociale sikringsydelser finder også anvendelse på personer, der kommer til en medlemsstat direkte fra et tredjeland.

Der sikres ligebehandling, hvad angår adgang til varer og tjenesteydelser, der stilles til offentlighedens rådighed, herunder både socialt og privat boligbyggeri. Hvad angår socialt boligbyggeri, kan medlemsstaterne imidlertid begrænse denne ret til at gælde for tredjelandsstatsborgere, der har opholdt sig eller har ret til at opholde sig i den pågældende medlemsstat i mindst tre år. Ligebehandling, hvad angår bistand fra arbejdsformidlinger, bør omfatte tjenester via EURES (European Employment Services).

Mulige begrænsninger i retten til ligebehandling

Medlemsstaterne kan i visse tilfælde begrænse retten til ligebehandling til personer, som faktisk er i arbejde. Forklaringen på denne mulige begrænsning er følgende. Hovedformålet med forslaget er at sikre ligebehandling af arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold. Begrebet "arbejdstager fra et tredjeland" er imidlertid defineret således, at det omfatter alle tredjelandsstatsborgere, der er indrejst på en medlemsstats område, og som har tilladelse til at arbejde i den pågældende medlemsstat. Det betyder, at tredjelandsstatsborgere ikke behøver at være i beskæftigelse for at være dækket af bestemmelserne om ligebehandling i dette forslag. En sådan definition af arbejdstagere fra tredjelande er valgt for at dække situationer før faktisk ansættelse (anerkendelse af eksamensbeviser, bistand ydet af arbejdsformidlinger) eller efter ansættelse på basis af tidligere bidrag (arbejdsløshedsdagpenge). De fleste rettigheder følger imidlertid pr. definition af beskæftigelse. Under alle omstændigheder er retten til ligebehandling tæt knyttet til tredjelandsstatsborgerens lovlige ophold og adgang til en medlemsstats arbejdsmarked, hvilket fremgår af den kombinerede tilladelse.

Artikel 13

Forslaget indskrænker ikke gunstigere bestemmelser i allerede indgåede eller kommende fællesskabsaftaler eller blandede aftaler med tredjelande, der regulerer retsstillingen for arbejdstagere fra tredjelande, som f.eks. EØS-aftalen eller associeringsaftalen med Tyrkiet. Bilag 4 i Kommissionens arbejdspapir, der ledsager dette forslag, indeholder en udtømmende liste over disse aftaler. Denne undtagelse gælder, når de omhandlede bestemmelser vedrører forslagets indhold, og den gælder selve aftalerne, beslutninger i henhold til disse aftaler og tilknyttede retsafgørelser. Forslaget indskrænker heller ikke gunstigere internationale instrumenter vedtaget af Europarådet (Det Europæiske Sociale Charter af 18. oktober 1961, det reviderede Europæiske Sociale Charter af 3. maj 1996 og den Europæiske Konvention om

vandrende arbejdstageres retsstilling af 24. november 1977). Forslaget indskrænker heller ikke gunstigere bestemmelser i internationale konventioner, der forbyder forskelsbehandling på grund af nationalitet, som f.eks. den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Bilag 5 i Kommissionens arbejdspapir, der ledsager dette forslag, indeholder en liste over sådanne traktater med angivelse af, om de er ratificeret af alle medlemsstaterne.

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om en kombineret ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandstatsborgere til at tage ophold og arbejde på en medlemsstats område og om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 3, litra a),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget, og

ud fra følgende betragtninger:

1. Med henblik på gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed skal der ifølge traktaten indføres foranstaltninger inden for asyl, indvandring og beskyttelse af tredjelandstatsborgeres rettigheder.
2. Det Europæiske råd anerkendte på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, at der er behov for indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger om betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold. I den forbindelse anførte Det Europæiske Råd, at Den Europæiske Union skal sikre en retfærdig behandling af tredjelandstatsborgere, som opholder sig lovligt på medlemsstaternes område, og at en mere effektiv integrationspolitik bør sigte mod at indrømme tredjelandstatsborgere rettigheder og pligter, der kan sidestilles med dem, der gælder for EU-borgere. Med henblik herpå anmodede Det Europæiske Råd Rådet om at vedtage de nødvendige retlige instrumenter på grundlag af forslag fra Kommissionen. Behovet for at nå de målsætninger, der blev opstillet i Tammerfors, blev igen bekræftet i Haag-programmet af 4. og 5. november 2004.
3. På et stadig mere globalt arbejdsmarked bør EU gøre en indsats for at tiltrække arbejdstagere fra tredjelande. Dette bør fremmes ved en administrativ forenkling og ved at lette adgangen til de relevante oplysninger. Bestemmelserne vedrørende en kombineret ansøgningsprocedure, der fører til en kombineret tilladelse til både ophold og arbejde i samme administrative procedure, vil bidrage til at forenkle og harmonisere de forskellige regler, der i øjeblikket

finder anvendelse i medlemsstaterne. De fleste medlemsstater har allerede indført en sådan proceduremæssig forenkling og en mere effektiv procedure både for indvandrere og for deres arbejdsgivere samt en lettere kontrol af lovligheden af deres ophold og beskæftigelse.

4. For at muliggøre den første indrejse bør medlemsstaterne i rette tid kunne udstede en kombineret tilladelse, eller, hvis de udelukkende udsteder sådanne tilladelser på deres område, et visum.
5. Der bør fastsættes regler for proceduren for gennemgang af ansøgninger om kombinerede tilladelser. Disse procedurer skal være effektive og skal kunne forvaltes inden for rammerne af de nationale myndigheders normale arbejdsbyrde, og de skal være gennemsigtige og retfærdige for at sikre de implicerede et passende retssikkerhedsniveau.
6. De betingelser og kriterier, på basis af hvilke en ansøgning kan afvises, fastsættes i national lovgivning, herunder forpligtelsen til at overholde princippet om fællesskabspræference ifølge de relevante bestemmelser i tiltrædelsesakterne af 16. april 2003 og 25. april 2005.
7. En kombineret tilladelse bør have samme ensartede udformning som opholdstilladelser i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere¹, således at medlemsstaterne får mulighed for at angive oplysninger om, hvorvidt den pågældende person har tilladelse til at arbejde. Medlemsstaterne bør – også med henblik på en bedre kontrol med indvandring – ikke kun på den kombinerede tilladelse, men på alle udstedte opholdstilladelser, anføre oplysninger om arbejdstilladelsen, uanset hvilken type opholdstilladelse der har givet tredjelandsstatsborgeren mulighed for at indrejse på en medlemsstats område og givet adgang til den pågældende medlemsstats arbejdsmarked.
8. Tredjelandsstatsborgere, der er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument og en kombineret tilladelse udstedt af en medlemsstat, der anvender Schengen-reglerne fuldt ud, bør kunne indrejse og frit færdes på de medlemsstaters område, der anvender Schengen-reglerne fuldt ud, i en periode på op til tre måneder i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks)² og artikel 21 i Schengen-reglerne - konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (konvention om gennemførelse af Schengen-aftalen)³.
9. Da der ikke findes horisontale fællesskabsforskrifter, er tredjelandsstatsborgeres rettigheder meget forskellige afhængig af den medlemsstat, de arbejder i, og

¹ EFT L 157 af 15.6.2002, s. 1.

² EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1.

³ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.

deres nationalitet. De har ikke de samme rettigheder som statsborgere i medlemsstaten eller andre EU-borgere. Med henblik på yderligere at udvikle en sammenhængende indvandringspolitik, mindske uligheden med hensyn til rettigheder for EU-borgere og tredjelandsstatsborgere, der har lovligt arbejde, og supplere de eksisterende regler for indvandring, bør der fastsættes et regelsæt, der præciserer, på hvilke politikområder der gælder de samme rettigheder for medlemsstaternes egne statsborgere og arbejdstagere fra tredjelandslande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, men endnu ikke har status som fastboende udlændinge. Sådanne bestemmelser skal skabe lige vilkår i EU, så det anerkendes, at tredjelandsstatsborgere, der arbejder lovligt i en medlemsstat, bidrager til EU's økonomi via deres arbejde og skat, og sikre, at illoyal konkurrence mellem medlemsstaternes egne statsborgere og tredjelandsstatsborgere som følge af en eventuel udnyttelse af sidstnævnte mindskes.

10. Alle tredjelandsstatsborgere med lovligt ophold og lovligt arbejde i en medlemsstat bør i det mindste være omfattet af det samme sæt fælles rettigheder i form af ligebehandling med værtsmedlemsstatens egne statsborgere, uanset det oprindelige formål med eller grundlag for indrejsetilladelsen. Retten til ligebehandling på de områder, der er præciseret i dette direktiv, bør ikke kun gælde tredjelandsstatsborgere, der er indrejst i en medlemsstat med henblik på arbejde, men også tredjelandsstatsborgere, der er indrejst af andre grunde, og som har fået adgang til arbejdsmarkedet i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med anden fællesskabslovgivning eller national lovgivning, herunder en tredjelandsstatsborgers familiemedlemmer, der er indrejst i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring⁴, tredjelandsstatsborgere, der indrejser på en medlemsstats område i overensstemmelse med Rådets direktiv 2004/114/EF af 13. december 2004 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste⁵, og forskere, der indrejser i overensstemmelse med Rådets direktiv 2005/71/EF af 12. oktober 2005 om en særlig indrejseprocedure for tredjelandsstatsborgere med henblik på videnskabelig forskning⁶.
11. Tredjelandsstatsborgere, der har fået status som fastboende udlænding i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding⁷, er ikke omfattet af dette direktiv på grund af deres mere privilegerede status og deres særlige opholdstilladelse som "fastboende udlænding i EF".
12. Tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser⁸, og tredjelandsstatsborgere, der indrejser i en

⁴ EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12.

⁵ EUT L 375 af 23.12.2004, s. 12.

⁶ EUT L 289 af 3.11.2005, s. 15.

⁷ EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44.

⁸ EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

medlemsstat i medfør af forpligtelser i en international aftale, som gør det lettere for bestemte kategorier af fysiske personer inden for handel og investering at indrejse og få midlertidigt ophold, bør ikke omfattes af dette direktiv, da de ikke betragtes som en del af arbejdsmarkedet i den pågældende medlemsstat.

13. Tredjelandstatsborgere, der er indrejst på en medlemsstats område i en periode på højst seks måneder inden for en tolv måneders periode med henblik på sæsonarbejde, bør ikke omfattes af direktivet på grund af deres midlertidige status.
14. Retten til ligebehandling på bestemte politikområder bør være tæt knyttet til tredjelandstatsborgerens lovlige ophold og adgang til arbejdsmarkedet i en medlemsstat, hvilket fremgår af den kombinerede tilladelse til både at tage ophold og arbejde og opholdstilladelser udstedt med andre formål, der indeholder oplysninger om arbejdstilladelse.
15. Erhvervsmæssige kvalifikationer, som en tredjelandstatsborger erhverver i en anden medlemsstat, bør anerkendes på samme måde som for EU-borgere, og der bør tages højde for kvalifikationer erhvervet i et tredjeland i overensstemmelse med bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer⁹.
16. Tredjelandstatsborgere, der arbejder på en medlemsstats område, bør omfattes af ligebehandling, hvad angår social sikring. De sociale sikringsgrene er defineret i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet¹⁰. Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandstatsborgere, der ikke allerede er omfattet af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet¹¹, udvider bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 til at omfatte tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold i Den Europæiske Union, og som befinder sig i en grænseoverskridende situation. Bestemmelserne om ligebehandling med hensyn til social sikring i dette direktiv gælder også for personer, der kommer til en medlemsstat direkte fra et tredjeland. Ikke desto mindre bør direktivet ikke give flere rettigheder end de rettigheder, der allerede eksisterer ifølge gældende fællesskabslovgivning, hvad angår social sikring for tredjelandstatsborgere, som har tilknytning til flere medlemsstater.
17. Da målene for dette forslag til direktiv, nemlig fastsættelse af en fælles procedure for ansøgning om en kombineret tilladelse til tredjelandstatsborgere til at arbejde på en medlemsstats område og sikre rettigheder for arbejdstagere fra tredjelandslande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor på grund af direktivets omfang og virkninger bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens

⁹ EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.

¹⁰ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

¹¹ EUT L 124 af 20.5.2003, s. 1.

artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

18. Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, der er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og den europæiske konvention om menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og skal gennemføres i overensstemmelse dermed.
19. Medlemsstaterne bør gennemføre bestemmelserne i dette direktiv uden forskelsbehandling på grund af køn, race, hudfarve, etnisk eller social oprindelse, genetiske karakteristika, sprog, religion eller tro, politisk eller anden anskuelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering i overensstemmelse med Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse¹² og Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv¹³.
20. [I overensstemmelse med artikel 1 og 2 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af dette direktiv og er ikke bundet af det og skal ikke anvende det, medmindre andet følger af protokollens artikel 4.]
21. Danmark deltager i henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af dette direktiv, og direktivet er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at fastsætte:

¹² EFT L 180 af 19.7.2000, s. 22.

¹³ EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16.

(a) en kombineret ansøgningsprocedure for udstedelse af en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at tage ophold og arbejde på en medlemsstats område for at forenkle indrejseproceduren og lette kontrollen af deres status

(b) et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) "tredjelandsstatsborger": enhver person, der ikke er unionsborger som omhandlet i traktatens artikel 17, stk. 1
- b) "arbejdstager fra et tredjeland": enhver tredjelandsstatsborger, der er indrejst på en medlemsstats område, og som har tilladelse til at arbejde lovligt i den pågældende medlemsstat
- c) "kombineret tilladelse": enhver tilladelse udstedt af myndighederne i en medlemsstat, der giver en tredjelandsstatsborger ret til lovligt ophold og arbejde på dens område
- d) "kombineret ansøgningsprocedure": enhver procedure, der på basis af en tredjelandsstatsborgers ansøgning om tilladelse til at tage ophold og arbejde på en medlemsstats område, fører til en beslutning om en kombineret tilladelse til den pågældende tredjelandsstatsborger.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på:

- a) tredjelandsstatsborgere, der søger om tilladelse til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område, og
- b) arbejdstagere fra tredjelande, der opholder sig lovligt i en medlemsstat.

2. Direktivet finder ikke anvendelse på tredjelandsstatsborgere:

- a) der er familiemedlemmer til EU-borgere, der udøver eller har udøvet deres ret til fri bevægelighed i EU
- b) der er omfattet af direktiv 96/71/EF, så længe de er udstationeret
- c) der indrejser i en medlemsstat i medfør af forpligtelser i en international aftale, som gør det lettere for bestemte kategorier af fysiske personer inden for handel og investering at indrejse og få midlertidigt ophold, navnlig virksomhedsinternt

udstationerede medarbejdere, kontraktlige tjenesteydere og praktikanter ifølge Det Europæiske Fællesskabs forpligtelser i medfør af GATS

d) der er indrejst på en medlemsstats område i en periode på højst seks måneder inden for en tolv måneders periode med henblik på sæsonarbejde

e) der har ansøgt om anerkendelse af flygtningestatus, og hvis ansøgning endnu ikke er færdigbehandlet

f) der opholder sig i en medlemsstat som ansøger om international beskyttelse, eller som er omfattet af ordninger for midlertidig beskyttelse

g) der har status som fastboende udlænding i overensstemmelse med direktiv 2003/109/EF

h) hvis udvisning er suspenderet på grund af faktiske eller retlige omstændigheder.

Kapitel II

Kombineret ansøgningsprocedure og kombineret tilladelse

Artikel 4

Kombineret ansøgningsprocedure

1. En ansøgning om at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område indgives inden for rammerne af en kombineret procedure.
2. Medlemsstaterne behandler ansøgningen og beslutter at indrømme, ændre eller forlænge den kombinerede tilladelse, hvis ansøgeren opfylder kravene i den nationale lovgivning. Beslutningen om at indrømme, ændre eller forlænge en kombineret tilladelse tager form af et dokument, der kombinerer opholds- og arbejdstilladelse i et og samme administrative dokument.

Artikel 5

Kompetent myndighed

1. Medlemsstaterne udpeger den myndighed, der har kompetence til at modtage ansøgninger og udstede kombinerede tilladelser.
2. Den udpegede myndighed behandler og træffer afgørelse om ansøgningen så hurtigt som muligt og under alle omstændigheder senest tre måneder fra datoen for indgivelsen af ansøgningen.

Den i første afsnit omhandlede tidsfrist kan forlænges i særlige tilfælde, hvis behandlingen af en ansøgning er kompliceret.

3. Den udpegede myndighed skal skriftligt underrette ansøgeren om afgørelsen i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i den relevante lovgivning.

4. Hvis de oplysninger, der er bilagt ansøgningen, er utilstrækkelige, anmoder den kompetente myndighed ansøgeren om de yderligere nødvendige oplysninger. Den periode, der er nævnt i stk. 2, suspenderes, indtil myndighederne har modtaget de yderligere nødvendige oplysninger.

Artikel 6

Kombineret tilladelse

1. Medlemsstaterne udsteder den kombinerede tilladelse i den udformning, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1030/2002, og anfører oplysninger vedrørende eventuel arbejdstilladelse i overensstemmelse med forordningens bilag a), punkt 7.5-9.

2. Medlemsstaterne udsteder ikke yderligere tilladelser, herunder arbejdstilladelser af nogen art som bevis for, at der er givet adgang til arbejdsmarkedet.

Artikel 7

Opholdstilladelser med andet formål end arbejde

1. Når medlemsstaterne udsteder opholdstilladelser i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002, skal de anføre oplysninger om arbejdstilladelsen, uanset hvilken type opholdstilladelse der er tale om.

2. Medlemsstaterne udsteder ikke yderligere tilladelser, herunder arbejdstilladelser af nogen art som bevis for, at der er givet adgang til arbejdsmarkedet.

Artikel 8

Klagemuligheder

1. Hvis ansøgningen afvises, og den kombinerede tilladelse ikke indrømmes, ikke ændres eller ikke forlænges, suspenderes eller inddrages på grundlag af kriterier, der er præciseret i national lov eller i fællesskabslovgivningen, skal dette begrundes i den skriftlige meddelelse.

2. En afgørelse, hvorved en ansøgning afvises, og den kombinerede tilladelse ikke indrømmes, ikke ændres eller ikke forlænges, suspenderes eller inddrages, skal kunne prøves ved domstolene i den pågældende medlemsstat. I meddelelsen angives de mulige klagemuligheder og fristen for indgivelse af klage.

Artikel 9

Adgang til oplysninger

Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at informere tredjelandstatsborgeren og den kommende arbejdsgiver om den dokumentation, der skal vedlægges ansøgningen.

Artikel 10

Gebyrer

Medlemsstaterne kan opkræve et gebyr hos ansøgerne for behandling af ansøgninger i overensstemmelse med dette direktiv. Gebyrerne skal være rimelige og tage udgangspunkt i de tjenester, som faktisk ydes.

Artikel 11

Rettigheder som følge af den kombinerede tilladelse

1. Den kombinerede tilladelse skal i gyldighedsperioden som et minimum give indehaveren ret til at:

- a) indrejse, genindrejse og opholde sig i den medlemsstat, der har udstedt den kombinerede tilladelse
- b) rejse gennem andre medlemsstater for at udøve sine rettigheder ifølge litra a)
- c) færdes frit i hele den medlemsstat, der har udstedt den kombinerede tilladelse, inden for de begrænsninger der er fastsat i national lovgivning af sikkerhedshensyn
- d) udøve de aktiviteter, der er tilladt ifølge den kombinerede tilladelse
- e) blive informeret om de rettigheder, der er knyttet til tilladelsen ifølge dette direktiv eller national lovgivning.

Kapitel III

Retten til ligebehandling

Artikel 12

1. Arbejdstagere fra tredjelande skal have samme rettigheder som medlemsstaternes egne statsborgere, hvad angår:

- a) arbejdsvilkår, herunder løn og afskedigelse samt arbejdsmiljøet
- b) foreningsfrihed og frihed til medlemskab af en arbejdstager- eller arbejdsgiverorganisation eller enhver organisation, hvis medlemmer har et bestemt virke, herunder fordele som følge af et sådant medlemskab, uden at det påvirker de nationale bestemmelser om offentlig orden og sikkerhed
- c) almen og faglig uddannelse
- d) anerkendelse af eksamensbeviser og andre faglige kvalifikationsbeviser i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer

e) de sociale sikringsgrene som defineret i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet. Forordning (EF) nr. 859/2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet, finder tilsvarende anvendelse

f) udbetaling af erhvervede pensionsrettigheder ved flytning til et tredjeland

g) skattefordele

h) adgang til varer og tjenester samt opnåelse af varer og tjenester, der stilles til rådighed for offentligheden, herunder procedurer til opnåelse af boliger og bistand ydet af arbejdsformidlinger.

2. Medlemsstaterne kan indføre begrænsninger i ligebehandlingen i forhold til deres egne statsborgere:

a) ved at kræve bevis for tilstrækkelige sprogkundskaber for at få adgang til uddannelse. Adgang til universiteter kan betinges af, at de pågældende opfylder særlige uddannelsesmæssige krav

b) ved at begrænse rettighederne ifølge stk. 1, litra c), hvad angår stipendier

c) ved at begrænse rettighederne ifølge stk. 1, litra h), hvad angår sociale boliger, til de tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren har opholdt sig eller har ret til at opholde sig i medlemsstaten i mindst tre år

d) ved at begrænse rettighederne ifølge stk. 1, litra a), b) og g), til arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse

e) ved at begrænse rettighederne ifølge stk. 1, litra e), til arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse, bortset fra arbejdsløshedsdagpenge.

Artikel 13

Gunstigere bestemmelser

1. Dette direktiv indskrænker ikke gunstigere bestemmelser i:

a) fællesskabslovgivningen, herunder bilaterale og multilaterale aftaler mellem Fællesskabet, eller Fællesskabet og dets medlemsstater, på den ene side og et eller flere tredjelande på den anden side

b) bilaterale eller multilaterale aftaler mellem en eller flere medlemsstater og et eller flere tredjelande.

2. Dette direktiv indskrænker ikke medlemsstaternes ret til at vedtage eller bevare bestemmelser, der er gunstigere for de personer, der er omfattet af direktivet.

Kapitel IV

Afsluttende bestemmelser

Artikel 14

Medlemsstaterne sikrer, at der stilles ajourførte oplysninger om betingelserne for tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold på deres område med henblik på arbejde til rådighed for den brede offentlighed.

Rapporter

Artikel 15

Kommissionen aflægger regelmæssigt og senest tre år efter den dato, der er fastsat i artikel 16, rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår i givet fald de nødvendige ændringer.

Medlemsstaterne sender hvert år, første gang senest den 1. april [et år efter datoen for direktivets gennemførelse i national ret], via netværket ifølge beslutning 2006/688/EF Kommissionen og de øvrige medlemsstater statistiske oplysninger om det antal tredjelandstatsborgere, der er indrømmet eller har fået forlænget eller frataget en kombineret tilladelse i det foregående kalenderår med angivelse af nationalitet og beskæftigelse. Statistiske oplysninger om indrejste familiemedlemmer skal meddeles på samme måde.

Gennemførelse

Artikel 16

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den De tilsender straks Kommissionen disse bestemmelser med en sammenligningstabel, som viser sammenhængen mellem de pågældende bestemmelser og dette direktiv.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Ikrafttrædelse

Artikel 17

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Adressater

Artikel 15

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

*På Rådets vegne
Formand*